

Det har allerede nu i Dag været under Omtale, paa hvilken mærkelig Maade man tilfidsætter de Hensyn, som bør tages til en sand økonomisk Bestyrelse. Som et saadant Exempel — ja, maaste det ikke ganske hører under Vedligeholdelsesarbejder, men det staaer dog paa Grændsen — vil jeg nævne, at man forlanger 90,000 Kr. til nye Kanoner til Exercerskibet „Sylland“. Dette Thing har i Forening med det andet Thing været enigt om, at „Sylland“ burde omdannes og gjøres i Stand til at blive et Exercerskib. Der er givet temmelig betydelige Summer dertil. Det er sket eller er i alt Fald i Færd med at ske; jeg tror, det er sket. Nu forlanger man Kanoner, for at man kan faae Oveser, men uden Kanoner kan det ikke naas. Resultatet af, at man nægter Kanonerne, er, at man fuldstændig smider de Penge bort, som det andet Thing har faaet os til at betale for at faae Exercerskibet „Sylland“ brugelig. Det kunne vi ikke gaa ind paa, det er ikke at sige Nei til en Bevilling, men derimod et urimeligt Overt, naar man gaar frem paa denne Maade. Det Samme gjælder alle Vedligeholdelsesarbejder. Det er klart nok, det vide vi Alle, at hvorledes man end stiller sig, naar der er Arbejder, som ere nødvendige, og Ting, man skal have, saa er man nødsaget til at holde det vedlige og passe det, og hvad man tilfidsætter i Begyndelsen, vil koste ganske overordentlige Summer siden og tilsidst nødvendiggjøre nye Udstaffelser. Men hvad enten man citerer Grundloven eller Rettheorier, eller hvad man kan falde paa, stiller det sig ved Tingenes uafviselige Magt saaledes, at naar man i Aar nægter et lille Beløb til Vedligeholdelse, fremtvinger man til næste Aar et større Beløb, og derved bevilger man saa at sige, det vil sige paa Grund af Tidernes Krav, som ikke kan afvises, paa egen Haand et stort Beløb ved at nægte et lille Beløb i Aar. — Der er andre Forhold, som Landstinget ligeledes ikke kan finde sig i. Naar Staten driver en Forretning — og det gjør den f. Ex. ved Post- og Telegrafvæsenet — er det nødvendigt, at denne Forretning bestyres ordentligt, og man skal ikke paa en Gang faae os til at være med til at drive Forretningen og nægte Udgifterne til dens Drift, det er der ingen Mening i. Man skal ikke forlange Postvæsenet udvidet til Landet i stort Omfang og saa nægte at give smaa Beløb til Centralstationerne, for at de kunne besørge Uddelingen paa Landet. Jeg har nok hørt, at man siger, at Oprettelsen af Stationer ude paa Landet ikke giver noget forøget Arbejde paa Kontorerne, men det kan ikke være rig-

tigt. Hvis Brev- og Postforsendelsen var akkurat lige stor, enten der fandt Omdeling Sted paa Landet eller ikke, saa er det muligt, at det, at man opretter Landstationer, ikke i væsentlig Grad vilde forøge Postbestyrelsens Arbejde, men selve det, at man paa den Maade spreder Posten ud over hele Landet, medfører — det er der ikke Spor af Tvivl om — en ganske overordentlig stor Forøgelse af Postvæsenets Forsendelser. Der kommer mangfoldig flere Gange Forsendelser, og disse medføre naturligvis et forøget Arbejde for Postvæsenet. Det bliver, synes, mig meningsløst, naar man saa nægter Postvæsenet Midler til at besørge, hvad man selv stadig og med forøget Kraft fordrer, at det skal udføre. Med Hensyn til Telegrafvæsenet kan man sige, at der er noget Sigtende Tilfældet; der er et enkelt Forhold, jeg kunde have lyst til at røre ved. Der er en Lov om, hvorledes Telegrafisterne skulle lønnes, og Enhver vil vistnok indrømme, at Lønnen er tarvelig nok, men nu udvider efterhaanden Telegrafvæsenet sine Institutioner, der kræves flere Telegrafister, og hvad gjør man saa? Saa tillader man paa ingen Maade, at der ansættes flere Telegrafister. Ministeren skal hjælpe sig med Medhjælpere d. v. s. nogle elendig stillede Mennesker, som faae Halvdelen af, hvad en lille Telegrafist faar, og saa vil man ikke en Gang tillade, at de blive Telegrafister, men de gaa og blive efterhaanden gamle, inden de naae op til den store Stilling at blive Telegrafist. Paa denne Maade kan selvfølgelig hverken Telegrafforretningen eller andre Forretninger trives, fordi det er en Betingelse for, at en Forretning kan gaa godt, at ikke de, der betjene den, ere altsor yttelig og jammerlig afslagne.

Jeg har nu nævnt disse Ting som Exempler paa, hvorfor Landstinget efter min Mening, selv bortset fra de ganske vist endnu vigtigere Krav, som ere fremhævede fra de høitærede Ministres Side, ikke kan gaa ind paa Finansloven, som den her foreligger. I Dag er man maaste ellers tilbøielig til kun at høre om Kamp; men dels mener jeg dog, at vi ogsaa maa kunne tale, som om vi fit en Finanslov, og dels er der en Mulighed for det følgende Aar at kunne faae en Finanslov. Naar jeg derfor nu fremfatter nogle Bemærkninger af mere saglig Karakter til det af den ærede Regjering forelagte Finanslovsforslag, skal jeg gjøre det kort; men jeg haaber dog ikke, at man vil synes, at det ligger helt udenfor Forhandling i Dag; thi det er jo dog virkelig Tilfældet, at Finansloven er os forelagt til Behandling, saa at vi altsaa synes mig at have nogen Anledning til at udtale os om det af Re-